

talt om det — det er et Tilfælde, hvor man hverken har Raad eller Beslutning at rette sig efter. Og jeg veed ikke, hvorledes man, naar man hverken har faaet noget Raad, eller nogen Beslutning eller overhovedet nogen Medvirken, saa skal rette sig efter de Udtalelser, der ere fremkomne? Der er jo ingen fremkommet! Det var det Tilfælde, jeg talte om i min første Replik, nemlig Forholdene i 1886—87, det vil det ærede Medlem erindre; da var der hverken fremkommet Finantslovbevilling, Raad, Udtalelser eller Noget som helst. Jeg tror, det maa fastholdes, at det var min Betragtning fra først af.

Berg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgskbro): Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Op- hold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Berg: Vi lade altsaa de større Spørgsmaal ligge og tage blot dette enkelte Tilfælde. Der vil jeg da sige, at under ordinære Forhold, under parlamentariske Tilstande, hvor Ministeren staar i Tillidsforhold til Rigsdagen, kunde jeg tænke mig, at det kunde komme pludselig og saaledes, at han fandt det i Landets høieste Interesse at faae handlet i denne Sag, inden den ordinære Rigsdag kom sammen, og at han saa, idet han mente, at den $\frac{1}{5}$ Mils Bane efter den Tilslutning, Tanken efter Ministerens Udtalelser har havt, ikke var stor nok til at indkalde en overordentlig Rigsdag, i Kraft deraf og i sit Tillidsforhold til Folkethinget, bevilgede sig Beløbet paa forventet Tillægsbevilling eller ogsaa udstedte en ekstraordinær, en foreløbig Lov derom. Saaledes kunde jeg tænke mig det under overordentlige Tilfælde, naar man iøvrigt levede under parlamentariske Forhold. Men Ministeren siger: Hvad skulde han gjøre — han, der stod i Mistillidsforhold til Folkethinget, han, der havde medunderfrevet det modbydeligste Prouvisorium, der nogeninde er set i Verden, hvad skulde han gjøre i dette Tilfælde? Han skulde naturligvis have sagt til Rigsdagen, inden man sendte den hjem: Ærede Herrer, det er nødvendigt, det maa jeg have, ellers gaar jeg. Og, naar han saa ikke havde faaet det, saa skulde han være gaaet. Og maatte have han faaet det, fordi det er en særegen Sag, som kunde have været kastet udenfor hele Historien. Jeg kender ingen anden konstitutionel M-B-C, og jeg har dog læst de forskellige Landes. Og saa spørger Ministeren, en konstitutionel Minister her i

Landet — ja der hører ikke stor Videnstaf til at være konstitutionel Minister her i Landet — hvad han skulde bedrive i dette Tilfælde! Han skulde naturligvis, naar det var ham saa magtpaaliggende at opfylde „Norddeutsche Banks“ og Statsraad Dietgens Forlangende, i Tide have faaet Bemyndigelse og ellers være vejet.

Indenrigsministeren (S u g e r s l e v):

Det ærede Medlem feiler jo. Jeg har slet ikke spurgt om, hvad jeg skulde gjøre, det er der ikke det Mindste om. Jeg har bare sagt, hvad jeg gjorde og fandt forvarligt, hvad jeg troede at maatte og burde gjøre under de givne Forhold. Hvorpaar jeg for en Del byggede denne min Mening, vil det ærede Medlem for Resten kunne se, indirekte i alt Fald, af hvad jeg har sagt, nemlig at jeg vidste, at Folkethinget en Gang har været for dette Baneanlæg, og jeg tror, at det ingeninde har været mod det, ligesom det heller ikke er det den Dag i Dag. Det kan gjerne være, det ærede Medlem kan dable den Maade, hvorpaar Banen er tilveiebraagt, men i al Stilhed og praktisk taget tror jeg, det ærede Medlem maa erkende, at det var nødvendigt og maatte ske. Om det ikke maatte ske nu, saa maatte det ske senere til en anden Tid. Jeg tror nu, det maatte ske den Gang, og at det var forvarligt, at det skete.

Berg: Maa jeg gjøre en Bemærkning?

Formanden (Høgskbro): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) har paany bedt om Ordet. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Op- hold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Berg: Jeg er aldeles enig med den ærede Minister deri, at Banen burde anlægges; men den burde anlægges for Statens Regning, altsaa meget billigere og ikke med det Fokus-Fokus, Forpagninger og Lignende, og saaledes, at man giver 40,000 Kr. aarlig til evig Tid for at drive vor egen Bane, efter at hele Udgiften ved den havde været altsfor stor. Forlaavidt er jeg aldeles enig med Ministeren. Men Et er jeg aldeles ikke ligegyldig ved, og det er, om en Ting sker lovlig eller ulovlig. I den Henseende tager den ærede Minister det jo meget behageligt efter det nye System, hvori han lever, jeg tager det meget alvorligt, ikke blot finantsielt og reelt med Hensyn til denne Bane, men ogsaa politisk og ikke mindst ethisk. Efter min Mening undergrave vi fuldstændig den sædelige Retsbevidsthed i vort Land ved at læse for det System, som nu er oprettet.